

Σε εκδήλωση που έγινε στη Δημοτική Βιβλιοθήκη του Κόγκαρα μίλησε για το έργο της, η συγγραφέας Γιώτα Κριλή την περασμένη εβδομάδα. Η κα Κριλή αφού ευχαρίστησε την κυρία Marisa Botaro και την ομάδα της για την πρόσκληση ξεκίνησε διαβάζοντας προς τιμή των πρώτων κατοίκων της Αυστραλίας ένα ποίημα (Ρόζη) που έγραψε πριν 15 χρόνια. Στη συνέχεια διάβασε ένα απόσπασμα από το βιβλίο «Οι γυναίκες του ήλιου» των Αβορίγιων Αυστραλίας το οποίο έχει μεταφράσει. «Στον Ονειρόχρονο το τότε και τώρα, το επέκεινα και το εδώ, η ανατολή και η δύση, οι δημιουργοί και τα δημιουργήματά τους, οι θεοί και τα ζωντανά του ουρανού, της γης και των υδάτων, οι άνθρωποι και τα ζώα, οι άντρες και οι γυναίκες υπάρχουν επειδή το ένα παίρνει ζωή από το άλλο επειδή το κάθε ένα δίνει νόημα σε όλα τα άλλα».

ΓΙΩΤΑ ΚΡΙΛΗ: ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

«Ένωσα την ανάγκη να γνωρίσω τις καταβολές μου και την ιστορία του τόπου μου»

Οπως είπε στη συνέντευξη η συγγραφέας «υπάρχουμε για να δίνουμε και να παίρνουμε νόημα ο ένας από τον άλλον. Έτσι και εσείς, με την παρουσία σας εδώ σήμερα, δίνετε νόημα στο έργο μου και σε μένα την ίδια. Και εγώ δεν θα μπορούσα να γράψω αυτά τα μυθιστορήματα χωρίς την συμπαράσταση φίλων και γνωστών και χωρίς τη συνεισφορά των βιβλίων που μας έχουν κληροδοτήσει.»

Το βασικό ερώτημα που προσπάθησε να απαντήσει η κα Κριλή κατά την παρουσίαση των ιστορικών της μυθιστορημάτων ήταν «γιατί εγώ που ζω στην μακρινή Αυστραλία, που είμαι αποκομμένη από τη ζωή της Ελλάδας καταπιάστηκα με τη συγγραφή τους;»

Συγκεκριμένα, αυτή την ερώτηση της την έθεσε και ο δημοσιογράφος, Θέμης Καλός λέγοντάς της: «Τι είναι αυτό που σας παρακινεί εσάς σε αυτή την εσχατιά της γης...; να καταπιάνεστε με όλα αυτά; Όπως είπε η κα Κριλή: «Έφυγα από την Ελλάδα, σχετικά νέα. Επειδή η εποχή εκείνη ήταν δύσκολη, δεν είχα την ευκαιρία να γνωρίσω την ιστορία της και ακόμη τον ίδιο μου εαυτό. Και στην καινούρια χώρα που βρέθηκα ήμουν γαντζωμένη, όπως άλλωστε όλοι οι μετανάστες, στα γρανάζια της επιβίωσης. Και σαν πέρασαν τα χρόνια και βγήκα στην σύνταξη, πήρα ανάσα κι άρχισα να αναρωτιέμαι:

Ποια είμαι εγώ; Ποια είναι οι ταυτότητά μου; Ποιοι να ήταν άραγε οι πρόγονοί μου; Ποια η πατρίδα μου, που έκανε εξαγωγή σχεδόν ολόκληρη τη δική μου γενιά και συνεχίζει να κάνει εξαγωγή του νέους σήμερα; Με αυτά τα ερωτήματα ξεκίνησα το ψάξιμο για τις δικές μου καταβολές και για την ιστορία. Το ερέθισμα ήταν και η γιαγιά μου την οποία δεν γνώρισα. Ήταν μαμή, πρακτική γιάτρισσα και διάσημη στην περιφέρεια του Δήμου Βαλιτεσιού, που οι παλιοί ονόμαζαν «χωριά της Γούρνας». Όμως δεν υπάρχει γραπτή ιστορία για το χωριό μου και η προφορική, όπως γνωρίζετε, πάει πίσω δύο το πολύ τρεις γενεές. Ξεκίνησα λοιπόν να γράφω μυθιστορήματα για τη γιαγιά μου και από τις πρώτες κιόλας σελίδες ένωσα την ανάγκη να γνωρίσω και το παρελθόν της. Κι εφόσον η προφορική ιστορία πάει πίσω δύο, το πολύ τρεις γενεές, υπέθεσα

ότι οι παππούδες της και οι γιαγιάδες της θα είχαν πάρει μέρος στην Επανάσταση του '21.

Έτσι άρχισα να μελετώ ιστορικά βιβλία κι απομνημονεύματα. Μέσω αυτής της μελέτης γνώρισα, έστω και κατά προσέγγιση, την πραγματική και τραγική κατάσταση εκείνης της εποχής. Ήταν μια τρομερή ανακάλυψη για εμένα γιατί μέχρι τότε είχα μια στερεότυπη κι επιφανειακή γνώση της ιστορίας. Και ήταν αυτή η ανακάλυψη που με συνεπήρε και με

ώθησε στη συγγραφή των βιβλίων. Και στην πορεία της συγγραφής ένωσα να δικαιώνω του πολεμιστές της Επανάστασης, γιατί κατά την ταπεινή μου γνώμη, η οποία βασίζεται στην έρευνα που έκανα, το '21 είναι προδομένο. Έπειτα υπάρχει και το βιβλίο του Γιώργου Βαλέτα που έχει τον τίτλο: Το προδομένο '21.

Νομίζω ότι μέχρι πρόσφατα, η σύγχρονη ιστορία της Ελλάδας είχε παραμεληθεί/ παραμεριστεί γιατί οι Έλλη-

νες είναι/ήταν προσπλωμένοι στον αρχαίο πολιτισμό, κατέχονται από την προγονολατρεία.

Αυτό που επιδίωξα να κάνω με τη συγγραφή των μυθιστορημάτων ήταν να φέρω στο προσκήνιο τους απλούς ανθρώπους. Όπως είναι γνωστό, οι απλοί πολεμιστές είναι εκείνοι που γίνονται βορά στους πολέμους αλλά παραμένουν ανώνυμοι. Λοιπόν στις σελίδες των βιβλίων μου θα βρείτε τους χωρικούς και τις χωριάτισσες που έχουν αισθήματα, κρίση κι αξιοπρέπεια να συνοδοιπορούν δίπλα σε ιστορικά πρόσωπα και ήρωες..

Οι δικές μου μυθοπλασίες διαπλέκονται μες στην ιστορία. Γίνεται ένα πάντρεμα ιστορίας μυθοπλασίας και μπαίνει μέσα το αίσθημα, δηλαδή τα συναισθήματα των ανθρώπων που δίνουν ζωντάνια στο μυθιστορήμα. Συνήθως αυτή η ζωντάνια λείπει από τα ιστορικά βιβλία.»

